

Gergely Ágnes

Soha többé

Soha többé. A tagadás is szentség.
Soha többé nem láthatom Firenzét.

Nincs utam többé az emlékekhez.
Az emlék, mint a gyújtózsínór, véges.

Szárnyat növesztek, száll velem a múltam,
ki Botticelli előtt térdre hulltam.

És zeng és zeng a magányosság húrja,
és nem kell többé megszületni újra.

Mert nincsenek a földön vadregények.
És Firenzével összeér a lélek.

Kemény István

Elégséges érettségi

Összeadni szégyellek
kivonni sajnálok
osztani utálok
gyököt vonni gyűlölök
hatványozni nem bírok
integrálni nem tudok.
Szorozni azt szeretek
de csak egymással
két negatívát!

Hűségeskü

Lovag Dulcinea krónikása
én
Lovag Dulcineát először
most látom
császári palotában vagyunk
fogadáson

én szörnyű zavarban
mint álomban
meztelenül
ő is egyedül
szólni hozzá
addig már senki nem mer
amíg a köztudottan közvetlen és nyájas császár
nem fogja karon.
De én nagy zavaromban
odalépek hozzá
mert hűségeskümet
itt végre gyorsan letehetném neki
merthogy én vagyok az.
Ő is feszeng
kezét a fejemre nem teszi
féltérdre előtte nem ereszkedtem
mert mindenki minket figyel
de ekkor megszólal mellettünk
a végtelenül közvetlen és nyájas császár:
Csináljátok csak végig rendesen
gyerekek!
És a fejemre teszi Lovag Dulcinea kezét
és féltérdre nyom a bal kezével.
Jéghidegek a másodpercek
amíg Lovag Dulcinea köhögni kezd
de a szégyene
hogy bizony tud társaságban
jókor köhögni
köhécselését gyorsan
őszintévé teszi.
Köhögni kezdek én is
és a szégyenem
hogy bizony letettem volna hűségeskümet
vállamon a császár kezével
őszintévé teszi
az én köhögésemet is –
egymás köhögéstől vöröslő arcán
a szégyen pírját csak mi ketten látjuk
közös most a titkunk –
a hatalom árnyékában
boldogan köhögünk
Lovag Dulcineával.

Összeveszés az ifjúsággal

Amikor harmadszor jártam a pokolban
 végre tényleg megnyugodtam
 mert most is ugyanúgy
 találtam mindent
 mint legutóbb
 és azelőtt:
 a sátán és összes serege
 tényleg halott
 ugyanazokban a csúfondáros pózokban
 hevernek
 kilógó nyelvvel
 ugyanott
 a pokol csíramentes porával belepve.
 De ekkor
 az ifjúságom
 felvihogott
 vagy felzokogott:

Te barom te őrült! Hát neked még
 az a maradék józan eszed is elment?
 Te próbálsz a pofámba hazudni?
 Jobban ismerlek saját magadnál!
 Belülről látlak te idióta!
 Benned laktam! Mégis hogy
 képzelted hogy még én is
 beszopom majd a hülye mesédet
 hogy nem vagy te függő
 á dehogy!
 Nem vagy te kényszeres
 á dehogy!
 Meg hogy te ide vissza nem jössz
 negyedszer is meg századszor is
 bámulni ezt a sok rohadékot
 hogy mind meg van-e dögölve tényleg
 te aztán soha
 á dehogy?!
 És áll és hallgat! Legalább valamit
 próbálj már kinyögni! Egyáltalán
 van neked bármilyen elképzelésed
 arról hogy mikor lett
 kóbor lovagból egy biztonsági őr
 benned
 belőled?!

Honvágý

Kit talál
mit talál?
Lesz-e még szűlőbolygóján
az istálló előtt
felragyogó arcú ember
hogy szörnyen megöregedett majdnem vak lovához
titokzatos mosollyal odavezesse
őt
a Neptunusz pályáját elhagyva rátört fuldoklásszerű talán gravitációs
tényezők együttes hatásával magyarázható zokogás miatt mégiscsak
visszafordulót?

Zudor Boglárka

Nincs jövő a halászoknak

Nincs jövője
A halászoknak
Akik a falu határában
A sziklafalakon ülnek
Bámulva a kiüresedett tavat
Nosztalgizálnak
Az elszaladt évekről

Azért jöttek
A medencébe
Hogy dolgozzanak
A gyárban
Nem számít
Hogy hajuk sárga lett
Foguk kihullott
Barátaik
A lőporgyárban
Felrobbantak hetvennyolcban
Az éjjeli műszak
Ideje alatt
A megmaradtak szedték
Össze
A maradványokat